

Drie korte verhalen

YORGOS DALMAN

Een oude man rees op uit de zee

Een oude man rees op uit de zee. Golven lekten aan zijn voeten. Hij liep landinwaarts waar het water tot aan zijn enkels bleef staan.

Hij liep meer dan honderd jaar rond door de reusachtige poel. Tot hij bij een boom kwam. Onder de boom zat een kind. Het kind lachte naar hem, nam een stuk brood in zijn handen en brak het. Uit de twee helften van het brood gleed een vis. Het beest viel spartelend op de grond. De jongen gaf een stuk van het brood aan de man. De andere helft at hij zelf op. Daarna pakte hij de vis. Het glibberige beest wrong zich alle kanten uit maar de jongen liet hem niet gaan. Met één hap beet hij de kop van de vis eraf. De rest gaf hij aan de oude man.

'Hier,' zei hij. 'U zult wel honger hebben.'

De oude man knikte en at de vis.

'Rust nu,' zei het kind. 'U zult wel moe zijn.'

De man zeeg neer bij de boom en sloot zijn ogen. Toen hij weer wakker werd was het kind verdwenen. De man stond op en liep verder. Hij riep het kind maar niets dan zijn stem weerklonk boven het stille water aan zijn voeten.

Uiteindelijk kwam hij weer aan bij de zee. Uitgeput zakte hij neer. Krabben en hoornkwalen kropen over hem heen en vraten het vlees van zijn lichaam tot er alleen nog een stinkend, rottend skelet overbleef. Het water kreeg grip op de resten en nam ze weer mee naar de diepte.

Kleine little Gothic chick

Ik houd van niets meer dan van de verweerde tatoeage van een bloedende roos op de linkerschouder van mijn ravenzwartharige, tonggepiercede, bleekneuzige kleine Gothic anorexia-chick.

Kleine little Gothic meid, met je armen in het prikkeldraad.

Ik wil je tanden strelen met mijn tong, je open wonden proeven, snakken naar een beetje geborgenheid onder je rauw aangezette oogschaduw. Je weeïge adem in mijn nek voelen, je stem vanuit het marmerrijk horen galmen. Samen lachen om de kitsch van een bleke sprookjesmetalmaan.

Ik wil de door je eigen tranen bedauwde roos kussen. Huilen. En de littekens op je armen beroeren met de toppen van mijn vingers: je verzilte huid als een brailleschrift lezen.

100.000 crucifixen en een naaktfoto van jezelf in vloeibaar zwart aan de muur. Vozen op een tapijt van tweedehands wolvenvacht. Naar je kijken en luchtige loopjes spelen met

mijn vingers onder het raam. Soms even met mijn handen door je haren.

Zuchten. En de moedervlek net boven je beha-tje interpreteren als een Rorschachvlek.

Een nacht lang bij je waken in het zwakke, haast misantropische licht van enkele bij de Xenos gejatte kaarsen.

In stilte wikken en wegen. En je dood begrijpen, als was het iets dat ooit eens van ons samen was geweest.

Illustratie: Demian

Het meisje, de jongen & de duisternis

Onafgebroken staart zij uit het raam. Het licht van de zon – nu bijna achter de daken weggezakt – valt op haar gezicht dat met het heengaan van seizoenen steeds bleker is geworden. Toch heeft zij al die jaren haar jeugd en losbandigheid behouden.

Nog steeds kijkt ze even parmantig de wereld in. Zij is overal – zij is er voor iedereen om te zien. Zij weet dat haar lijfje bekoorlijk is, dat zij menigeen doet omdraaien, dat zij wordt bekeken, dat zij een meisje is met een publiek. Van 's ochtends vroeg bij het ontwaken tot 's avonds, wanneer de gordijnen sluiten en de eenzamen zich rond haar scharen en haar betasten, en onvoorwaardelijk van haar houden.

Dat zij ouder wordt met de jaren doet er niets aan af, dat zij bleker wordt door de zon kan niemand wat deren. Er zit een scheur in haar dijbeen, maar niet groot. En haar ogen, hoewel ontsierd door een witte vouw, blijven volhardend kijken met een onblusbaar verlangen.

Haar gezicht is vervuld van een trots waarmee zij dag na dag de lengende schaduwen tegemoet ziet.

Onophoudelijk blijft hij haar aankijken. Het licht van de zon maakt dat de daken van de huizen buiten vergeven worden van een rozige gloed. Zo ook haar gezicht.

Waar de jongen ook is, liggend op bed, zittend aan zijn bureau, staand bij de kast waar aan zij hangt, of zelfs bij de wasbak, waar zij zich in de spiegel blootgeeft, overal kan hij haar zien, vaak volledig in zijn gezichtsveld maar soms ook terloops vanuit zijn ooghoeken. Altijd is zij daar en altijd blijft hij kijken naar haar, hopen dat zij ooit eens haar blik van het raam afwendt en naar hem opziet, een ogenblik een stap naar voren doet en ontsnapt aan de duisternis die van buiten naar binnen komt gekropen.

hoe alles anders wordt
het schelen van de ogen
wordt ziende ·